

Tóth Imre

Kardinális

Az Erő, amely meg akar nyilvánulni, a folyó, amelyik medret keres.
Korlátok választják el a korszakokat, áttörhetetlen falak.
Mikor átlépsz az újba, észre sem veszed, hogy a régiből semmi sem maradt.

Hamlet kastélya felett sötétség ragyog. A Tűzbe Öltözött Ember kap most feladatot. Foszladozik a Maya fátyla. A mesterlövész a távcsőbe néz.
Korlátok választják el a korszakokat, áttörhetetlen falak.
Nem tudok nem gondolni rád. Csak nem létező dolgok vannak.
Bárhová nézek, nincs realitás. Betűk és szavak a tárgyak helyén, csak számokból áll a lények arca. Csak egy végtelen elme alkotása, ennyi az egész. Próbálok elképzelni a helyet, a létezés határain túl: igen, éppen ilyen lehet. Nem tudok nem gondolni rád.

Látható szellemekként jöttünk erre a helyre, feladva mindent, ami volt.
Most szükségünk van fényre, vízre, levegőre, és némi élelem sem árt.
Ez már a negyedik felvonás, és a végén tűz emészti el mindazt, mi volt, és lehetett volna, de csak ennyi, ami járt.
Nem tudok nem gondolni rád.

Appel

Mint Kafka Prágában.
Utcáról utcára, házról házra,
Emeletről emeletre harcolva
A láthatatlan hatalom, a sötétség
Erői ellen. Ez vagyok én: katona
Ellenséges területen.

Elkészült az új világrend.
Összecsattannak a bokák a téren.
Feltámasztva minden, ami él.
De én nem ilyen rendet akartam.
És még szerencse, hogy nem is az enyém...

Seholvilág

Valami nem kóser a teremtésben.
Ha elég sokáig nézem, elolvad a valóság. Ha elég sokáig nézem, ez nem a valóság.
Mint elhagyott ejtőernyők, hevernek szanaszét a lelkek. Akik érkeztek velük, innen már messze menetelnek. Más frontokon, másik ég alatt, tűzben és vasban.
A páncélok néha egy-egy találat csattan.
Valami nem kóser a teremtésben.
Ki meri rám kényszeríteni ezt az álmot, rám, aki ennél már sokkal nagyobb dolgokat látott?
Ha elég sokáig nézem, négy-öt perc elég, és lassan szétolvad az egész.